

SPRE LUMEA SATELOR

Popor, — vorba cea mai întreținută, elastică și plină de efect, vocabularul politic. E o scară care coboară ușor înspre o lume bună, de unde se poate căsa în sus, de norod, la diferite trepte, în speță la speculațiile ideilor sociale, de acțiunile pământului. Și atunci ce să nu se exploateze cu cât mai mult câștig această lume hărăzită? Mai ales după trecerea ei prin războiul — unde prin urmare a înviat neamul, — o mână de lucru-amințe se îndreaptă către plugari. Cea sinceră e chemarea vremii. Dăunătoare însă e ea nesinceră și o găsești la toate descurările dramaturgice, ca o pantomimă nefastă. Demagogia, se știe, lăfăie și nesparată de niște ca în Tara lui Cremene, îndrăgindu-și întorcii ochii în România.

Poporul ca să fie iubii și înțeleși trebuie să fie cunoscut de aproape; să nu-l afimțăm aceluiași sânge; să-l vedem în viața sa — și să-l înțelegem. De aceea țărâna noastră omăna e înopoiată și sărăcă.

Democrația, mai todeauna, a fost o mișcare națională scărțită poporului. Când era mai flămând și când era mai strachină, atunci i-se alegea cale-o frântură de lege democratică. Legile bune, oricât de multe și de folosese, dacă moravurile răstorn dreptatea și adevărul, nu pot să fie decât o păcălă năușitoare se înșelă. Căci o păcălă năușitoare se înșelă totuși lumina cinstită a zilet este satele cuminți.

Poporul se fericește evolutiv; și atunci aceasta se cere: o îndrumare de fapt și de progres economic și cultural. Ori lumea satelor a fost cercetată la suprafață, prin spirit ciocoesc. De aici a rămas în Europa, mortalitatea înspăimântătoare și robia economică a țărănilor. Un desechilibru între lumea satelor și a orașelor. Și a fost desechilibru slăbește organizațional naționali. Ce folos de mîntă de brațele și picioarele sunt reînnoite.

Insănătoșirea?

Clădirea socială zidită de jos în sus. Nu prin lege ipotale din alte țări, nici prin muzicții sociale, ci prin adevărul urechea, ci prin adevărul trăinice, prin orânduiri drepte, drepte izvorâte din mersul țării românești. Avem un trecut în de învățăminte; eitorul să-l dăm singuri după structura noastră sufletească, însușirile și aspirațiile poporului aceluiași cu pășinul, cu cerul acestei țări. Stăruie să ne micim numai prin iubire, și iubirea, răsunul și progresul nu pot cânta în altă parte decât acolo unde e seacă, unde sunt împlănite în pământ tot mai adânc rădăcinile neamului nostru. Rodele cresc din pământ de ce atunci să lășăm evierile din popor să se înălțare?

Cele patru vânturi pot să împrăștie ce-a mai rămas din bizantinism.

0 democrație cu două fețe

Cine a avut prilejul să cunoască mai de aproape democrația daneză, și-a putut da seama că ea are două infățisiri deosebite: pe deoarte democrația creată de mentalitatea oră șenească — în special de mentalitatea locuitorilor Capitalei —, pe de altă parte democrația dela țară, cu totul deosebită de cea din țară, și creată de acea serie de luptători cari și-au închinat toată activitatea lor pentru a ridica la un nivel mai înalt păturile largi țărănești.

Spiritul, care stăpânește în cea din țară, a pornit dela marele critic Georg Brandes, fost profesor la Universitatea din Copenhaga. Acesta, înca din anul 1871, cu vestitele lui prelegeri despre „Curentele principale în literatura daneză a secolului al XIX-lea” a pus temelile unei societăți liber cugeltoare, ce a grupat în jurul ei tot ce avea Danemarca mai de seamă în domeniul literaturii și al științei. Lozincă acestei noi direcții era: liberă cugetare, liberă cercetare, și scopul ei era să birue și să îndepărteze toate urmele de reacționism din viața și politica poporului danez.

Această cultură — căci Brandes a fost inițiatorul unei noi direcții culturale — avea un caracter anticreștin (Brandes e evreu) și tindea spre o transformare cât mai radical-democratică, de nuanță socialistă, fără să țină seamă de tradiția istorică și de factorul etnic. El avea ambiția să schimbe spiritul, să le umaneze, prin acea atingere și înțelegere că mai largă a frumosului.

Leși această mișcare a avut un mare răsunet, mai ales în străinătate — căci tot ce se știe în străinătate despre Danezi se reduce la manifestările pornite din și prin acest cerc — ea însă, n'a putut să-și exercite influența ei dincolo de zidurile Capitalei. Și pricina acestui lucru trebuie căutată în faptul că Brandes a ignorat marea mișcare democratică țărănească inaugurată de Grundtvig.

Lucru foarte curios. Marele critic, care a înrăuit așa de profund în viața urbană, și de al cărui nume e legată dezvoltarea artei și literaturii daneze în cele două generații din urmă, n'a cerut să ia cunoștință de mișcarea culturală dela sate ce avea să schimbe atât de adânc fizionomia vieții rurale daneze. Lucrul se explică prin aceea că contrastul dintre cei doi frunțași ale celor două direcții, era prea accentuat, și dacă programul lor ar fi putut avea multe puncte comune, era însă ceva care-i despărțea ca o barieră de netrecut: creștinismul. Căci pe când concepția lui Brandes despre cultură, se dispensează de creștinism și în unele puncte e chiar dușmană acestei religii, Grundtvig, pune la temelie întregului său plan de reformă culturală, creștinismul.

Apoi în opera acestuia, factorul tradițional istoric joacă un rol de căpetenie, ba chiar fundamental, spre deosebire de mișcarea preconizată de Brandes, care ignora acest factor istoric în dezvoltarea poporului.

Am văzut în articolele precedente, că școala superioară populară daneză, această minunată creație a genului lui Grundtvig, punea temelii în primul rând pe o educație religioasă, în sufletul țărănilor, pune temelii în sufletul țărănilor din Ardeal. Dar față de durerile lor nu putem rămâne nepăsători; suferințele lor, trebuie să fie și suferințele noastre, de aceea avem îndatorirea morală să-i ajutăm.

Statul a dat ce-a putut și va mai da. Pe lângă lemne din pădurile sale și alte materiale de construcție a ajutat — și de bunăseamă va mai ajuta — și bănește. Dar nu numai statul e dator să ajute, suntem datorii toți ceice le înțelegem nenorocirea și simțim românesc. Durerile lor, e durerile neamului întreg.

Fratele bun, — ca și prietenul bun, — la nevoie se cunoaște, zice înțelepciunea din bătrâni. Avem, deci, cu această tristă ocazie, prilejul să ne arătăm aceste sentimente de buni frați.

Inițiativa particulară — care poate chiar mai mult decât Statul, când e condusă de oameni de inimă, — are cuvântul. Oamenii cu suflet mare se găsesc mulți în țara noastră, bogăți și mai mulți, dar despre faptele bune ale multora dintre aceștia nu se poate vorbi. Sunt mulți cari aruncă zeci de mii de lei pe un cal care le place, pe o haină de lux ori pe alte plăceri, dar dacă li s'ar cere măcar o sută lei pentru o binefacere, ar rămâne surzi. Dar nu în oameni ca aceștia ne este nădejdea, ci mai cu osebire în cei săraci în cele lămuști, dar bogăți în sentimente de iubire de patrie și de dragoste fratrescă.

Și când zice frații, nu înțeleg numai pe români, ci pe toți locuitorii cari au suferit de pe urma revărsărilor de ape, indiferent de naționalitate. Știu că sunt printre aceștia mulți cari ne dușmănesc, dar răspundzând urii lor prin dragoste, facem întâi o faptă creștinească și apoi îl dovedim că suntem mai buni decât ei și deci vrednici să stăpânim o țară ce a noastră. Pe lângă aceasta, prin iubire, — mai mult decât

SCRISORI DIN AMERICA

— Dela redactorul nostru —
Incepături de viață culturală la românii din America
Cleveland, O. 5 Decemre 1925.

Câteva rânduri de critică, judicioasă și la locul ei, aparute de curând în coloanele ospitaliere ale „Culturii Poporului”, asupra vieții culturale a românilor din America, ori, mai propriu zis, asupra lipsei unei astfel de vieți, a prilejuit, ca o ploaie de mult așteptată, încolțirea unor seminte, în coajele cărora zăcea, forța vitalității poporului nostru de a se ridica în rândul celorlalte națiuni culte, incredințată însă spre însănătoșire, aici, unor mâini indiferente și, în cele mai multe cazuri, neindemnatice.

Intreaga viață a românilor din America, economică, financiară, socială ș. a., manifestându-se, timid, prin societăți de ajutor mutual, agenții de tot felul, case de schimb și economii, etc., stagnază, și adese ori, cum e cazul societăților de ajutor, regrează, după ce a ajuns, într-un anumit timp, la o stare destul de înfloritoare, din lipsa și a unor preocupări culturale.

Însăși publicațiunile românești de aici, susținute cu mari jertfe bănești, trec, în prezent, ca și societățile de ajutor, prin o groază de criză financiară, prilejuită de lipsă de cititori și aderenți. Neputându-se smulge din înțelenirea unor mediotice preocupări interesante, limitate la un anumit grup sau grupule, rămăs în forma-i primitivă de organizare, — avându-și, se înțelege, rostul în anumite împrejurări, pe care, însă, nu-l mai are în prezent, — aceste publicațiuni, inadaptabile, sunt condamnate la o viață anemică și sterilă.

Iredentismul, rațional și lipsit de exagerațiunile resimțite în mișcări similare la alte naționalități moștenite din părinți în părinți, de românii din înfățișările subjugate în trecut, forma, și la românii-american, avea forță animatoare ce dă din când în când, formațiuni solide și în aparență trainice. Dar solidaritatea aceasta, condiționată cum este, în multe cazuri, efemeră: eliminează cauza, această piatră de temelie, și întregul edificiu se prăbușește. Asa dar, prin consumarea înălțătorului act al unirei, și forța coeziunii din organizațiunile româ-

prin oricari alte mijloace — vom reuși a ni-i apropia sufletește.

Tot așa de oropsiți sunt și frații basarabeni. Seceta din anul trecut i-a adus în sapă de lemn, iar lipsa de ploaie, care în multe părți s'a resimțit și pe timpul arăturilor de toamnă, ne face să credem că jalea este încă mare peste Prut. De curând am avut prilejul să citesc scrisorile unui basarabeu — Neculai Cujbă — trimisă unui fecior, militar. Erau în slovele acelea, scrisă tremurată și mare, accente care m'a înduioșat. Astfel, scria bătrânul, că n'a ce mânca și că din cauza lipsei a vândut și „soli două deșate din valii” să-și cumpere porumb. Asa dar, basarabeni duc încă mare lipă. Seceta i-a sărăcit. Acest neajuns — al secetii, — cât și altele, au fost speculate de dușmanii lăuntrici, cari mișună prin Basarabia, arătându-le sătenilor ca pe niște pedepse dumnezeiești din cauza îndreptării calendarului. Cum basarabeni sunt foarte credincioși, e ușor de înțeles că se lasau demeniți și se opuneau — precum se opun și acum pe multe părți — acestei îndreptări. Frații de peste Prut au suflet bun, dar trebuie să-i câștigăm cu totul. Statul a trimis și trimite acolo multe cereale. Și apoi lor nu le trebuie multe pâine. Au nevoie și de hrană sufletească. E adevărat că pentru început s'a făcut mult în această privință. Cămine culturale există în foarte multe părți și multe desfășură o însemnată activitate culturală.

Nu știu din ce cauză, dar în țara noastră se lasă — cu puține excepții — aproape totul în sarcina statului.

O cauză poate să fie și aceea că nimeni nu încurajează inițiativele particulare când se ivesc pe alocuri.

Cu câteva săptămâni în urmă, câțiva profesori secundari, buni și inimoși români au luat — după pilda prim-ministrului italian — inițiativa pentru plata datoriilor noastre de război. Am urmărit ziarul, dar am văzut că nimeni nu s'a mișcat. Nici măcar oficialitatea. Din cauza aceasta nu ne putem bucura de și mai reperi progrese.

Măcar în momentele acestea — când frații cari au suferit de pe urma inundațiilor stau goi și flămânzi aruncați pe drumuri, când basarabeni ne cer pâine și lumină pentru suflet — măcar acum, să ne desmetecem.

Să se ia inițiativa de ajutoare și sunt convins că se vor găsi foarte mulți buni români, în toate straturile, cari să dea din tot sufletul ceea ce pot da.

Cooperatiia de consum din Basarabia

Cooperatiia de consum, care dupe părerea unora este adevărată cooperatiie și care trebuie să fie baza, centrul mișcării cooperatiste, la noi nu-i prea merge. Dezvoltarea ei se face cu sărituri, prin horepuri adânci și alături de vre-o câteva societăți în continuă creștere, avem sate în decădere și disparute.

Dezvoltarea aceasta convulsivă a cooperatiiei de consum, bineînțelese, are explicațiile sale, ea corespunde mersului vieții noastre atât de anormal, atât de zdrcinate; ea corespunde și crizei caracterelor prin care trece astăzi populația noastră, ca în toată lumea; în sfârșit ea este în legătură și cu caracterul poporului nostru care, ca toate neamurile latine e prea individualist, greu adoptă principiile de activitate comună și recurge la acestea numai în caz de mare trebuință.

Aceasta din urmă afirmație o putem verifica chiar la noi în Basarabia. Creșterea cooperatiiei de consum cade aici tocmai în perioade de criză, în timpurile de desorganizare a pieței comerciale, și de lipsă în piață a mărfurilor de prima necesitate. Anii 1906—1908 și 1916—1918 sunt perioadele când populația ușor adera la cooperativele de consum, în măsură largă recurgea la serviciile cooperatiiei, se făcea „cooperatoare”. Și prima ameliorare a pieței, începăturile de normalizare, imediat spulbera spiritul cooperatiiei la mulțime, majoritatea covârșitoare a societăților pierdea interesul față de organizația lor și instituția ca de obicei rămânea cu 10—20 oameni cari mai mentineau legătura cu dânsa.

Și fiecare val de cădere în mișcarea cooperatistă lăsa după sine multe rele. Neizbânda generală, falza în cazurile acestea, produce o deziluzie generală, deprecierea ideilor cooperatiste, revalorizare, care se face în mod cu totul subiectiv, impresia imediată a dezamăgirilor personale; insuccesele și greșelile inevitabile în orice domeniu de activitate iau proporții exagerate în judecata mulțimii și aduc la pierderea încrederii în foloasele și chiar posibilitățile muncii colective.

Tocmai prin perioada aceasta trece cooperatiia noastră de consum în genere și în Basarabia în special.

Începând dela 1919—1920 se pornește valul de scădere în cooperatiia noastră de consum. În anul 1920—1921 numărul cooperativelor de consum ajunge cifra de peste una mie de cooperative, ceace însemnează, că în două din trei sate erau societăți cooperatiste. Și cu toate că nu erau organizații consolidate, bine create, ele și-au făcut datoria, astfel că schimbările economice le împuneau o oarecare reorganizare și absolut nu lichidarea. În realitate însă s'a început tocmai lichidarea lor în masă. Astfel că astăzi situația societăților se prezintă în felul următor. Toate datele sunt luate pe ziua de 30 Iunie 1925.

Numărul societăților pe județe:

Bălți 39; Cahul 15; Cetatea-Albă 59; Chișinău 60; Hotin 56; Izmail 34; Orhei 47; Soroca 41 și Tighina 43.

Total 394 cooperative față de 450 din anul precedent și 1093 în anul 1922. (Vezi bilanțul).

De ce nu ne place gramatica?

Pornim dela un fapt definitiv stabilit: lipsa unei gramatici românești complete, actuale și științifice. Am explicat acest lucru prin lipsa unui public amator.

Vinovatul? Poate publicul care nu se pasionează pentru astfel de studii, în realitate însă — toți aceia cari l-au adus în această stare de inactivitate spirituală dispert lingvistic și de cari, cu un termen cunoscut, îi vom numi factorii școlari. Cred — în urmare — că, dacă poate fi învinuit cineva de aceste lipsuri suferite, apoi școala românească e de vinovatul țap ispașitor. Și aceasta din pricina: felul dureros de neficient, științific și pedagogic, în care a fost tratată, în fața pușilor gramatica românească, fusind să le-o alunge cu totul din mințile și făcând din ei acele exemplare a cărora corectare merge stăzi atât de greu.

Intr-adevăr, într-o succintă ochire istorică, vom deosebi 3 etape în dezvoltământul gramatical românesc:

1. Prima aceia a paralelismului cu latina care, predat de specialiști în această ultimă materie, ducea sau nimic (când acești specialiști iscăleau numai în condică lecțiilor pe care nu se pricepeau să le scrie) sau la babilonica unei terminologii inexistente, cu capitole, subcapitole și paragrafe, cu reguli și excepții care făceau din gramatica noastră o adevărată copie a regulii a marilor noștri înaintași.

2. A doua etapă aceia a învățământului gramatical papagalizat. În „Amintirile” lui Ioan Creangă găsim un caz: Trăsnea care era sălă și memoreze un întreg manual, făcându-și fi explicat cineva înpreală terminologia în întregime nouă și necunoscută. În câte locuri nu s'a făcut oare și astăzi lucrul în felul acesta?

3. În fine a treia etapă — aceia care reduce învățământul gramaticii

românești la întâmplător, care izolează chestiunile în capitole mici pe care le predă cu atâta pereală și delicatețe, încât în mințile tinerelor se înșelă — dacă nu rămâne chiar nimic, desigur foarte puțin — momentan.

De, aici două urmări egal de dureroase: cele câteva sisteme de predare au dus fie la disprețuirea fie la neglijarea, la desconsiderarea gramaticii românești. Ca instrument de tortură, gramatica și-a gonit închinătorii, a rămas știință de cabinet, carte închisă, camera lăcătușii în care sălășlește balaurul închisurii poporului. Când a căutat să se acomodeze, a căzut în cealaltă extremă: pedagogii moderni au subutilizat-o până la nimic. Au răspândit ideea greșită a inexistenței regulilor gramaticale în limba română și au dus-o la această neglijare nevinovată: copiii deprinși cu inexistența au rămas în debandată, consecvență a acestei afirmațiuni.

Le aici o obligațiune: aceia de a schimba aceste metode de predare pe acolo pe unde au mai rămas, printr-un învățământ ponderat, serios și temeinic, singurul în stare să ne ducă la perfectă cunoaștere a limbii scrise. Aceasta pentru generațiile ce vor veni.

Ce ne facem însă cu actualii intelectuali ai satelor și comunelor de însemnată secundară? Ce ne facem cu aceste generațiuni care, fără voia lor, au rămas în această neglijare gramaticală?

Un singur răspuns: îi îndreptăm pe căile adevărului, prin ajutorul unor stăruitoare studii și cercetări de vulgarizare, le atragem atențiunea, azi asupra unui curs, mâine asupra altuia, până când — în cele din urmă, reușim să împlinim una din cele mai dureroase lipsuri ale sufletului românesc.

Paul I. Panadopol

Să se ajute frații oropsiți

După cum se știe, în timpul sărbătorilor Crăciunului, mari întinderi ale înfățișărilor din Ardeal au avut nenorocirea să fie inundate. Din cauza ploilor, cari au topit zăpezile, apele s'au umflat și s'au revărsat acoperind nesfârșite câmpuri. Gospodării durate cu multă trudă, agonisală unei vieți întregi de muncă și de jertfe, semănături bogate au fost rase de pe fața pământului. Mulți au fost cuprinși în timpul inundațiilor și au pierit cu tot avutul inecați de șuvoiul apelor. Alții, cu copiii desbrăcați, ținându-i de mână și în brațe, au fugit pe dealuri, privind cu ochii rătașiți și cu sufletul zdrobit cum li-se înecaă avutul și cum rămân pe drumuri.

Atâta jale de mult n'a mai fost aruncată în sufletul țărănilor din Ardeal. Dar față de durerile lor nu putem rămâne nepăsători; suferințele lor, trebuie să fie și suferințele noastre, de aceea avem îndatorirea morală să-i ajutăm.

Statul a dat ce-a putut și va mai da. Pe lângă lemne din pădurile sale și alte materiale de construcție a ajutat — și de bunăseamă va mai ajuta — și bănește. Dar nu numai statul e dator să ajute, suntem datorii toți ceice le înțelegem nenorocirea și simțim românesc. Durerile lor, e durerile neamului întreg.

Fratele bun, — ca și prietenul bun, — la nevoie se cunoaște, zice înțelepciunea din bătrâni. Avem, deci, cu această tristă ocazie, prilejul să ne arătăm aceste sentimente de buni frați.

Inițiativa particulară — care poate chiar mai mult decât Statul, când e condusă de oameni de inimă, — are cuvântul. Oamenii cu suflet mare se găsesc mulți în țara noastră, bogăți și mai mulți, dar despre faptele bune ale multora dintre aceștia nu se poate vorbi. Sunt mulți cari aruncă zeci de mii de lei pe un cal care le place, pe o haină de lux ori pe alte plăceri, dar dacă li s'ar cere măcar o sută lei pentru o binefacere, ar rămâne surzi. Dar nu în oameni ca aceștia ne este nădejdea, ci mai cu osebire în cei săraci în cele lămuști, dar bogăți în sentimente de iubire de patrie și de dragoste fratrescă.

Și când zice frații, nu înțeleg numai pe români, ci pe toți locuitorii cari au suferit de pe urma revărsărilor de ape, indiferent de naționalitate. Știu că sunt printre aceștia mulți cari ne dușmănesc, dar răspundzând urii lor prin dragoste, facem întâi o faptă creștinească și apoi îl dovedim că suntem mai buni decât ei și deci vrednici să stăpânim o țară ce a noastră. Pe lângă aceasta, prin iubire, — mai mult decât

Bilanțul acestor cooperative

ACTIV	PASIV
Cassa	Capital varsat
Mărfuri g-	Fond de rezerve
Atelier și edec	Diverse fonduri
Capital c. e. s.	Fond pe amortizări
Diverse debitori	Centrale C. S.
Diverse conturi	Diverse asociații
	Centrala C. S. at mărfuri
	Diverse conturi
	Profit și pierderi

Balanța Lei 83 157.985.46

24 Ianuarie

Cel mai desăvârșit simbol e în această zi. Se prăznesc toate uniriile: a Principatelor, a Basarabiei, a Bucovinei și a Ardealului. Prin urmare trebuie să fie înțeleasă adânc însemnătatea istorică a evenimentelor ce s'au strâns pentru a fi sărbătorite în o singură zi.

Bucuria zilei să nu ne infumureze prin un entuziasm care ar duce după sine: o încredere a trăi în o satisfacție a împlinirii idealului național, ci dinpotrivă o muncă tot mai intensă.

Poporul român a invins în lupta armelor, mai avem o luptă încă tot așa de grea decât nu și mai mare: să învingem în bătălia culturală și economică.

Idealul acesta trebuie împlănit. Pentru aceasta se cere iubire desăvârșită între aceiași frați și unitate sufletească. Să înceteze luptele politice urite și veninoase și toți să se gândească: avem dușmani mulți peste hotar și 'n mijlocul nostru.

Chemarea Uniunii Femeilor Române — pentru ajutorarea sinistratilor
Doamnelor prezidente,
Un dezastru cumplit s'a deslășuit asupra Ardealului, Banatului, Maramurșului, Crișanei și Bucovinei. Răurile s'au revărsat asupra mănăstoașelor câmpii și înfloritoarelor comune și au potopit toată munca tot avutul a sute și mii de familii care stau fără adăpost, pe drumuri în miez de eamnă.

Cu toate că statul a luat măsuri de ajutorare, mizeria este atât de mare, încât și inițiativa particulară trebuie să colaboreze.

Noi, femeile, suntem chemate să alinăm durerile, noi suntem chemate a îndemna inimile caritabile să dea obolul lor pentru ceice sunt în nenorocire.

Apelați deci la toți, ceice au fost sutiți de asemenea năpaste și vor da cu drag acest mic tribut de umanitarism, ca să putem săvârși cu toatele participarea la această operă caritativă.

Maria B. Băulescu,
președinta U. F. R.

St. Bezdechi
prof. la Univ. din Cluj

C. N. Dărvărescu

DESPRE POCAINȚĂ

Duminea fiului rățâcit

Sfânta Evanghelie de astăzi ne spune pilda fiului rățâcit, care și-a primit partea de avere dela Tatăl său și s'a dus într-o țară depărtată. Aici, petrecându-și viața în desfrânări, și-a cheltuit întreaga avere, ajungând peritor de foame. A fost nevoit să intre în slujba unui om, care l-a pus să-i păstorească turma de porci. Nici aici nu prea avea ce să mănânce, căci era foame mare în țara aceea.

De multe ori ar fi mâncat chiar și rădăcinile cari le scurmă porcii, dar nu putea să ajungă la ele. În năcazul lui, și-a adus aminte de casa părintească și s'a hotărât să se întoarcă iarăși la tatăl său.

Ați auzit în sfânta Evanghelie, frați creștini, cum a fost primit acest fiu rățâcit de tatăl său. Ați auzit, cum a pus înel în degeul lui, cum, în cineșta lui a tăiat vițelul cel mai gras, veselindu-se pentru întoarcerea nevrednicului său fiu. Iar fiului său celui mai mare, care nici-odată nu i-a călcat voia, îi spune că se poate de lămurit: Nu te intrista, fiu meu. Se cădea doar să ne veselim, căci fratele tău acesta mort a fost și a înviat, perdut a fost și s'a aflat.

Înțelegeți, așa cred, — frați creștini, că prin pilda Sfintei Evanghelii de astăzi Iisus Hristos ne îndeamnă la pocăință. Ne îndeamnă să părăsim rățâcirea păcatelor și să ne întoarcem la Tatăl nostru cel ceresc, ca astfel, din moartea noastră să înviem spre adevărata viață, ca și Fiul cel rățâcit din sfânta Evanghelie de astăzi.

În timpul cât a stat pe pământ, Iisus a propovădit meru pocăință și iertarea păcatelor. Chiar și Ioan Botezătorul, marele proroc pregătind pe oameni pentru primirea lui Iisus, i-a îndemnat meru să se întoarcă la calea dreptății, spunându-le: Pocăiți-vă că s'a apropiat împărăția cerurilor! Cu aceste cuvinte și-a început și Iisus propovedania. Celor păcătoși le-a dat el însuși iertare, după cum stin și din Evangheliile celorlalte Dumineci. El a vindecat și boalele trupului ale oamenilor, dar, le-a vindecat înainte de toate boalele sufletului. Le-a curățit mai întâi sufletul de păcate, apoi, trupul de boale.

Iisus ne-a arătat că Dumnezeu este bun și milostiv, care nu voiește moartea păcătoșului, ci ea să se întoarcă și să fie viu. Zacheu a fost un om că se poate de păcătos, dar Dumnezeu i-a dat iertare.

Maria Magdalena deasemenea a fost o femeie păcătoasă, dar a primit și ea curățire de păcatele ei. Evanghelia lui Iisus Hristos, o carte sfântă, în care pe fiecare pagină citim despre nemărginita milă alui Dumnezeu.

Cu drept cuvânt o putem numi cartea dragostei lui Dumnezeu față de oameni. Pilda sfintei Evanghelii de astăzi ne înfățișează pe Dumnezeu ca pe un tată bun, care cu multă răbdare așteaptă întoarcerea fiilor săi.

Drept-aceea, frați creștini, de cumva și noi suntem rățâciți, ca și fiul sfintei Evanghelii de astăzi, să ne aducem aminte de Tatăl nostru cel ceresc și să ne întoarcem la el cu toată încrederea. Nu sunt atât de mari păcatele noastre, pe cât este de mare mila lui Dumnezeu. Dacă păcatele noastre ar fi ca nisipul mării, mila lui Dumnezeu este și mai mare.

Ca să ne putem întoarce la calea dreptății, Iisus ne-a lăsat sfânta taină a pocăinței. Apostolilor săi, și urmașilor acestora, episcopilor și preoților, le-a dat puterea să ierte păcatele pe pământ și să împace pe oameni cu Dumnezeu. Când le-a dat puterea cheilor, le-a zis: Ori-câte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer și ori-câte veți deslega pe pământ, vor fi deslegate și în cer. După înviere s'a arătat sfinților săi apostoli și le-a zis lor: Face vouă! Căzora le veti ierta păcatele, iertate vor fi, și căzora le veti ținea, vor fi ținute. Aceasta a făcut-o Iisus pentru ușurința noastră, ca noi să putem face adevărata pocăință.

Pocăința este o taină a legii nouă, prin care omul botezat, prin părere de rău și înfrângerea inimii dobândește iertare de toate păcatele săvârșite după botez, făcându-se iarăși fiu al lui Dumnezeu și moștenitor al vieții de veci. Pocăința este așadar o comoră a biseriei creștine, din care se împărțesc cei păcătoși, este o stea luminoasă, care din întunericul răutății duce pe om la lumina vieții.

Ca să putem dobândi iertarea păcatelor, trebuie să ne pară rău de ele. Iisus ne-a învățat să iubim. Singurul lucru, pe care și Iisus ne-a spus să-l urăm, este păcatul. El însuși, a iubit pe oamenii păcătoși, dar a urât păcatul, stărpindu-l din sufletele păcătoșilor. Părând părere de rău nu se poate închepi iertarea păcatelor. Inchipeșteți-i, frate creștine, că vre-un om care te-a vătămat vine la tine și îți zice: Frate ce te-am vătămat, dar imi pare rău. Te rog, iartă-mă? Așa-i, că ar fi greu, nespus de greu, să dai unui astfel de om iertare? Dacă nouă trebuie să ne pară rău chiar și de vătămările aduse unor oameni, cu atât mai vârtos trebuie să ne pară rău de vătămarea adusă lui Dumnezeu. Oamenii doar, une-ori ne iubesc, iar al-teori ne urăsc, precând Dumnezeu ne iubeste de-apururi. Oamenii ne

Falsificatorii din Ungaria

De ani de zile guvernul dela Budapeta poartă o adevărată luptă în străintătate, pomegrind țara noastră și celelalte țări, cari s'au format ori întregit prin împărțirea Ungariei. La Societatea Națunilor, la adunările de tot felul din Europa, ei și-au trimis oameni, cari răpândeau despre România fel de fel de neadevăruri, și tot astfel și despre Jugoslavia și Cehoslovacia. Prin aceste uneltiri ei au încercat pe coice ne-au vătămat, dacă ne-ar spune că ne vor vătămă și în viitor, așa nu putem aștepta să ne ierte Dumnezeu, dacă nu ne-am hotărât să ne îndreptăm viața și să nu mai vătămăm pe Dătătorul bunătăților.

Vor zice unii: acesta e un lucru foarte greu. Adevărat. Omul e supus ispitelor de multe feluri. Sfânta Scriptură ne spune, că chiar și dreptul greșeste de șapte ori la zi. Dacă însă omul se silește a lupta împotriva acestor ispite, păcatele lui se vor împuțina încetul cu încetul, el nu va mai săvârși păcatele grele, cari îl duc la osândă, ba, chiar și numărul păcatelor ușoare ale unui astfel de om se vor împuțina din zi în zi.

Având părere de rău, să ne gândim la păcatele ce le-am săvârșit și să le mărturisim înaintea preotului, căci preotul este rânduit să ne dea iertarea păcatelor. Mai ales păcatele cele grele trebuie să le mărturisim, căci acestea nu se iartă, decât prin mărturisire. De păcatele ușoare ne putem curăți și numai prin rugăciuni și fapte bune, păcatele grele trebuie nesmintit să le spălăm cu lacrimile pocăinței.

Vor întreba unii: ce va fi de mine, dacă în mărturisire, din nebbă-gare de seamă, ori din uitare, am uitat să spun vre-un păcat? Acestora le răspundem: dacă din nebbă-gare de seamă ori uitare ai uitat să spui vre-un păcat, din curată milă Dumnezeu te iartă. Atunci însă, păcatul uitat trebuie să-l mărturisești la cea mai apropiată mărturisire. Dacă însă cu voia n'ai spus vre-un păcat greu, nici mărturisirea celorlalte păcate nu are vre-un preț. Atunci tu faci un nou păcat, căci ai încercat să mințesti înaintea lui Dumnezeu.

După mărturisirea păcatelor spunem preotului, că ne pare rău de vătămarea adusă lui Dumnezeu, iar preotul rostește cuvintele iertării și deslegării. Preotul este om, ca și noi, uneori, poate, chiar mai păcătoș decât noi. El rostește cuvintele deslegării și iertării, dar iertarea o dă însuși Dumnezeu, din comoră iubirii sale de oameni. Domnul nostru Iisus Hristos a dat preoților această putere spre binele nostru și spre ușurința noastră. Preoții n'au nici un folos din mărturisirea credincioșilor, căci mărturisirea păcatelor este lucru greu și osentitor. Priviți vreedată pe un preot care a mărturisit câteva zeci de oameni, vedeți fața lui galbenă și ochii lui tulburi. Da, fraților, preoții nu au alt folos din mărturisirea credincioșilor decât dulcea mângâiere, că prin cuvintele deslegării ai îndreptat câteva suflete pe calea lui Dumnezeu. De cumva avem ceva nedumeriri, să întrebăm pe preot cu prilejul mărturisirii, căci el cu dragoste părintească ne va da lămuririle trebuincioase.

Tată, frați creștini, așa trebuie să facem adevărata pocăință. Iată, în acest chip ne vom face și noi vrednici, ca Tatăl cel ceresc să ne primenească la sânul său, ca și tatăl din Sfânta Evanghelie de astăzi pe fiul cel rățâcit. Dacă noi vom face această pocăință, Tatăl nostru cel ceresc se va bucura, căci bucurie se face în cer pentru orice păcătos care se întoarcă. Se va bucura și sufletul nostru, căci nu poate să fie o bucurie mai mare pentru un suflet decât împacarea cu Dumnezeu. Fiind omul împacat cu Dumnezeu, va fi împacat și cu sine însuși. Atunci, el va fi pururea la ospățul pe care Tatăl cel ceresc l-a gătit fiilor săi.

Septimiu Popa

Cereul cultural din Vănuțel

În ziua de 20 Decembrie 1925, în sala școlii din această comună, s'a ținut conferința cereului Vănuțel, sub președinția d-lui George Roiban, autorul poeziei „La Turda”.

De dimineață, au fost cu toții la biserică. Slujba s'a oficiat de către preoții: I. Ștefănescu, C. Popescu și C. Florescu-Orevița.

D-l președinte G. Roiban, a ținut cuvântul de deschidere. Copiii au recitat poezii populare, patriotice și școlare. Corurile pe două voci au multumit foarte mult poporul.

Invățătorul I. Olteanu, a vorbit cu multă însuflețire despre obiceiurile strămoșești.

În urmă Păr. C. Popescu, preot paroh, a adus nulumiri sătenilor cât și colegilor că au luat parte la această conferință în număr cât mai mare.

I. N. Dumitrescu-Bistrița

Țăranii în fața unirii dela 1859

Pentru a afla durerile neamului românesc, Europa a hotărât, — în ajunul unirii, — constituirea unor adunări naționale, care să exprime dorințele poporului.

Aceste adunări sunt cunoscute în istorie sub numele de „divanurile ad-hoc”, și s'au deschis în ambele principate în anul 1857.

Divanurile ad-hoc, întrunind la un loc pentru prima dată pe reprezentanții tuturor claselor sociale, a-făcând prin constituirea cât și prin activitatea lor, care s'a desfășurat într-o atmosferă de înțelegere și de dragoste dela frate la frate, au dat cea mai strălucită dovadă că poporul românesc merită o soartă mai bună.

Întreaga populație a urmărit cu un viu interes lucrările acestor adunări naționale, iar în ziua de deschidere a divanului din Moldova (4 Oct. 1857), au avut loc în toată țara manifestații mărețe.

La 15 Oct. 1857, după foaia „Steaua Dunării” din 15 Oct. 1857, cum a decurs manifestația la Iași.

„Biserica Sf. Nicolae, înmăltă sub domnia eroului moldovean Ștefan cel Mare, cu trei altare în care leturghia se face deodată: românească, grecească și slavonească... cererea împodobită pentru această ocazie ca pentru o solemnitate sfântă...”

Puterile garantate au fost reprezentate prin consilii lor...

După „Te-Deum” deputații, eșind din biserică, au pornit pe jos, printre două șiruri de soldați, înapoi, cărora se îngrămădea o mulțime nemănumărată, dela usa catedralei până la intrarea în palatul domnesc. Clopotele sunau în toată via; artiștii trăgea salve; mai puternice însă răsunau aclamațiile populației. Astfel au fost conduși aleși naționali la sala de ședință.

Deputații țărănilor, element nou în adunările noastre moderne, dar pe care viitorul îi destină să constituie forța vitală a acestei țări, au fost salutați prin aclamațiile cele mai entuziaste și cele mai semnificative. Însuși soldații cari formau garda, recunoscând în grupurile pe care le formau cei cincisprezece deputați țărani o rudă sau un amic, au uitat pentru o clipă ordinea primite și strigau ridicând armele:

„Trăiască deputații noștri!”

Relativ la organizarea Principatelor adunarea a admis (cu două voturi contra: a logofătului Bălș și a episcopului de Roman), următoarele puncte:

1. Unirea Principatelor.
 2. Principe străin cu drept de moștenire.
 3. Autonomia.
 4. Guvernământ constituțional reprezentativ.
- Votarea acestor puncte s'a făcut cu o mare însuflețire.
- Mitropolitul Sofronie, dându-și votul, a exclamat:
- „Unde este turma și păstorul!”
- Boerul Gheorghe Sturza a zis: „Multumesc lui Dumnezeu că am văzut-o pe țara noastră!”
- M. A. Ubicini: La question des principautés p. 223 și următoarele.
- Diid, p. 230 și u.

Poezii populare din Bihor

Ține maică așa bine
Că urâtă l'noi vine,
Ține-o maică și-o apasă,
Și spune că nu-s'acasă,
Dar de-o veni dragostea
Deschide maică ușa
Și spuno-i că-s' aicea.

Cătă neaună pe deal sus
Până amu toată s'a dus;
De dela inima mea
Ce s'a pus, nu se mai ia.

Urātu și om urât
De viu mă bagă-n pământ,
Dragostea și om frumos
Din pământ iară m'a scos.

Frunză verde amu se face
Ce-am iubit maichi nu-i place.
Că s'a pus în pat și zace.
Școlă-te maică din pat
Că ce-am iubit am lăsat;
Că de cât fără măicuță;
Mai bine fără draguță;
Că draguță-oi mai găsi
Da maică pan-oi trăi.
Draguță nu-oi căpăta
Da maică până-i lumea.

Drag imi ești tu bade mie
Ca strugurul cel din vie.
Strugurii-mi plac ai mânca
Pe tine-a te săruta.

Nu te uit, nu mă uita.

Făsarică militică
Du această cârtică
Du-o, du-o îndepărtare
Și-o pune la badea-n cale
De-o zice: „De unde vii?”
Spune-i că nici tu nu știi.
Cârtică s'a citească
(Că ea știe să-i vorbească.
Cârtică scrisă bine
Cine te-a ceti pe tine
Să-l ajungă dor de mine.
Când a'ncepe să citească
Lacrămile să-l pornească
Cum mi-s'a pornit și mie
Când am început a scrie.

Auzite de:
Mihai Panlea
dela tinerimea din satelu
din jurul Tinței.

Despre descânțece și farmec

Medicina și știința în genere a progresat lumea, chiar și la țară s'a mai cumișit, se caută pentru boale mai mult cu doctorii decât cu „labele”, ca mai de mult. Se spune cănd-vă că civilizația și noile descoperiri alungă poezia și naivitatea „timpului patriarhal”.

„Și cum vin cu drum de fer Toate căntecele pier...”

Cântecele nu pier, dar descânțece devin tot mai rare.

Cei cari au iubit trecutul și au răscolit comorile populare de cântece și descânțece, le-au cules mai ales dela țară, imbogățind colecțiile folklorului românesc.

Acum vre-o 25 de ani revista „Să-nălăta” a publicat serii frumoase de descânțece, culesc cu îngrijire și multă răbdare de regretatul G. Riggo (Gr. Grigoriu) iar Academia română a incurajat și tipărit în volum din aceste culegeri.

Și medicina, în timpurile vechi, cu mult înainte de Hristos, folosea descânțecile și rugăciunile ce însoțeau leacurile pentru diferite dureri și boale.

Și astăzi popoarele primitive, și populația naivă în țările civilizate mai cred în diferite „fetișuri” sau „omulete” ce apară de rele, de „leochi” sau poartă noroc.

Descânțecul își are partea lui de sugestie și nimeni nu se îndoiește, în diferite boale ușoare sau turburări nervoase de efectul terapeutic al sugestiei.

Ne aducem aminte și căred că vor fi mulți astfel, de câte ori ne-a trecut o ușoară durere de cap sau migrenă, în urma descânțecului „de deochi” sau „de aplicate”, pe care mama, în copilăria noastră, îl însoțea de o ușoară atingere cu fruntea.

La 7 Nov. 1857, divanul se găsi în fața unei moțiuni din partea deputaților țărani „exprimată cu energie și moderație” în același timp, prin care cereau înlăturarea „boerescului” cu tot cortegiul de împilări, de jafuri și de bătai din partea proprietarilor fără inimă.

Într-o adunare pe deasupra căreia plutea duhul cel nou al înfrățirii și al buneii înțelgeri, cererea țărănilor avu un ecou puternic și cei mai de seamă deputați, în frunte cu Kogălniceanu, își făcură o cinste ca să le-o susțină, astfel încât se votă cu o mare majoritate: stergerea șerbii și împrumutarea țărănilor pe moșile boeresti (în principiu).

Opera divanului ad-hoc fu desăvârșită de adunarea electivă, care, la 5 Ianuarie 1859, alege în unanimitate pe colonelul Alexandru Cuză ca domn al Moldovei. Același domn fu ales și de către Muntenii la 24 Ianuarie 1859. În felul acesta unirea se realiza peste voința dușmanilor noștri, dar cu voia întregii națiuni. Și dacă boerimea s'a arătat atât de energică și de însuflețită pentru ideea unirii, fără îndoială că la aceasta a contribuit în cea mai mare măsură țărănimea, care i-a urmat cu sufletul deschis.

E bine și frumos ca țărănimea ardeana, mândră și conștientă l'atdeana de datoriile și drepturile sale să știe că și dincolo de munți, sub cămășile albe, bat inimii mari la ceasuri mari. Dimitrie Goag.

„Descânțecul este bun pentru leacuri și leacurile sunt bune pentru descânțece”.

În papyrusus renumit Eberhard găsește formule interesante.

„Cuvintele ce trebuiesc spusă și cât de mai multe ori cu puțină când se aplică leacurile pe orice duiar (membru) al cui-vă de holnăv, ca să-i vindece în el cauza de turburare: Isis a tăiat. Osiris a tămăduit pe rus de răutăți, pe care i-l ucigăse fratele său Set, ucigând pe tătăl său Osiris. O Isis, mare zeitate descânțecelor, tămăduiește-mă, pă-mă, de orice răutate, rău, toare, crudă, scapă-mă de zeul morții, de zeia durerilor, de omor sau de o moartă, de cătrunde în mine, după cum s'au tămădui, s'a curățat fiul tău Hor. Căci am intrat în foc, am eșuat apă, n'am căzut în cursa aceluzei.

Am spus că fusesem copil, de șesem mic. O soare, vorbește cu ba ta. O Osiris, intervine! Soare vorbește în limba lui și Osiris în vine.

Lata, dar, că m'ai tămădui orice răutate, răufăcătoare, de zeul durerilor, de un Morț să-mă o moartă.”

„Cum să beau leacurile. Văd leacuri, veniți să isgoniți relele, inima mea, din membrele mele. Căntecele sunt bune pentru leacuri și leacurile sunt bune pentru căntece...”

Pentru ocuștii, e alt descânțec se spune pe toasta de bronsă la să. sdrobită cu miere, ce se pu pot pe ochi.

„Contra teniei („panglică”, „cordoli”) e specific alt descânțec, aceste cuvinte să alunge dureri, mers tărător pe care îl face în tecul meu Gel ce serpuște! Un făcăt pe acest dușman.

Să-l farmece și să alunge dupe pe care mi-a făcut-o în pântec.

Și Grecii, cari au moștenit dela Egipteni, foloseau descânțecul. Iată o rugăciune pentru rarea nașterilor: „Mai vino, nou, Hylyne, la glasul Lyanis-te chiamă vino, de grabă, și ajută procură-i încă o facere fericită, îți oferă azi, această închinare, tru o fată, dar pentru un băiat, acest templu îmbălsămat va primi t'ro zi cu totul altă ofrandă (ofră).”

Din superstițiile romanilor, V și Horatiu, citează două descânțec rugăciuni leucitoare — pe care n'iu, marele enciclopedist, le m'anda contra colicilor.

„Trupul pândea pe drum, pe rare: el mânca cărnuri crude, lucruri lichide” sau alta: (Va urma)

Dr. D. Olan

POVESTEA VÂSCULUI

Vîscul cu rădăcina fixată pe trunchiul copacilor mari (meri, peri, seșari, brazi, ș. a.) de unde sege cu lăcomie seva adunată cu multă trudă de sârmanele rădăcini ale plantelor ospitaliere și îngăduitoare și nu rareori dăruie un copac verde și fabrică nu rămâne decât un lemn secăduț de vâșl, crengi uscate și cu frunze ofelite.

A fost odată, în vremurile de demult un domn mare în țara noastră, mare ca suflet și cu gânduri frumoase pentru țară și popor. Și'n ideea lui de a înfrumuseța dealurile mănoase ale țării noastre, a trimis oameni aleși ca să cutreere lumea și să găsească pomii mândri și roditori din cari să aducă sămânță sau răsăduri pentru a fi sămănate și răsădite și la noi.

S'a nimerit ca între cei aleși și trimiși să nu fie tocmai bunii cunoscători și s'a mai nimerit ca și călătorii lor să fie fost făcută atunce când câmpurile erau triste și pustii iar copacii defrunzați.

Nenorocire!... ce era de făcut?... S'a vie în țară cu mâna goală; se supără domnul; să pătrundă orizontul cu privirea lor, nu aveau obiceiul să privească prea departe, să mai aștepte, nu știau cât. După multă chibzuială s'au hotărât să meargă la orașul cel mai apropiat. Au ajuns noaptea târziu în oraș și cum erau înțeleși pestetot străzile goale, casele cu luminile stinse... nu au putut poposi decât la oțelul cel mai mare de acolo, oțel în care se nimerise să fie mare veselie și petrecere, căci doar sosise acolo nu știu ce om cu vaza de prin Țarigrad.

Era lume multa, mândră aleasă și cu exterior măreț, așa cum se vede și pe la noi prin saloane, hoteluri mari și strada principală. Mesele erau încărcate cu bunătățile pământului și pentru frumusețe erau și pahare cu niște crenguțe mândre, verzi, cu frunze simple și cu niște boabe ca mărgăritarele la subțioara lor.

Doamne, mult i-a mișcat pe aleși trimiși această podoabă care era tocmai ceiaze căntau și „o plantă nouă”. S'a întrebe de burleană e, le era rușine, să știe unde creștea și cum crește nu știau. Au putut au zică se chiamă gh (gu), și atâtă tot. Ce au făcut, ce au dres, au intrat și ei în dansul alora de petrecuare, iar la isprăvieni au luat și el câteva crenguțe și le-au împachetat bine ca pe niște moaște sfinte și s'au grăbit să vie cu ele 'n țară.

Când au sosit în țară, s'au dus aleși trimiși cu mult alai la curtea domnească să prezinte procoapeala. Lumea care aflase și ea de marea ispravă, s'a dus buluc la curte să vadă și ea minunea.

Dr. Pamfil, prof. univ.

Știința cerului

Poveste din bătrâni

Bătrânii noștri multe celea ne pot spune din auzitele lor de zeci de ani...

mete, stele căzătoare, boliri și cine mai știe câte lucruri însă.

Păstorii, ciobanii noștri cunosc mai bine semnele cerului, decât a-

Grea problemă de deslegat. Mulți învățați din vremuri vechi au încercat să deslege, dar cu greu.

Mulți din oamenii noștri cetitori de țară au putut cunoaște timp de mai

Dela ei a învățat Eudoxius că lungimea anului nu face tocmai

Dela Soare trecem la Lună. Toti cred că este mai aproape de noi

Și-a închipuit Eudoxus 3 sfere pentru Soare, 3 pentru Lună, câte

E adevărat, că Soarele e mai mare decât Luna. Dar, cât e de mare?

Cele mai aproape sunt ale Lunii, apoi ale Soarelui și ale planetelor

După Soare și Lună vin apoi stelele. Sunt multe ca nisipul mării?

Noi auzim dela bătrânii noștri că nu este numai un cer ci 7. Dar până

Dar, Luceafărul nu se ține de stelele celelalte, în drumul lui nu este

Acet fel de a vedea lumea nu ne dă indicații clare despre mărimea,

Pe toate bine înțeles nu le puteam pune la aceeași lege, fiindcă mișcarea

REDACTIA noastră a observat că unii colaboratori ai noștri

Toate răsări la Răsărit, apun la Apus. A doua zi același lucru.

DIN nici-o casă românească să nu lipsească Almanahul presei române

Inaugurarea școlii de Arte frumoase din Cluj

Duminea trecută, în 17 Ianuar, la ora 11 a. m., s'a inaugurat școala

S'au rostit cuvântări din partea S. Sale Episcopului Ivan, d-l prof. universitar E. Racoviță, delegat al

Comitetul de conducere și supraveghere este compus din d-nii: Prof. E. Racoviță ca președinte,

Cred că este foarte actual să știu-tuim și de astădată asupra rezolvirii

In seara zilei de 2 Ianuarie a avut loc — ca și anul trecut — producția

Și pe lângă toate acestea mai e absolută nevoie să se fiinteze o a

După masă, în fața sătenilor a avut loc ședința publică, unde a vorbit

Șătenii au cerut ca cei în drept să ia măsuri ca fetele pe lângă

D. Degărciu

D. Florescu, inv.

D. Florian, profesor

VIATA DIN ARDEAL

Din Timișoara

A treia zi de Crăciun a avut loc sfîșierea bisericii ortodoxă română

Pline de succes au fost și celelalte lucrări ale d-lui Simeon Rusu: „Ștefan și Victoria”, și „Cântecul cocoșului”,

De anul nou a avut loc la noi o frumoasă serbare, urmată de dans,

S'a jucat danțul „Mărioara”, de către d-ra Iuliana Stănculescu (din Tîncă) d-ra Emilia Pop, d-l Alex. Bălaj și M. Bercea.

Apoi a urmat reprezentarea piesei „Vișoara” de către d-ra Sidonia Pop Inv. d-ra Florica Boiț, d-l Alex. Bălaj și M. Bercea. Danțul a ținut

Din Cirișul de Criș (Bihor)

Studenții și elevii din această comună, au luat frumoasă inițiativă

Acăști tineri muncitori când au vacanțe nu stau să se odihnească,

Mulțumesc din suflet pentru strădania acestor entuziaști purtători

Din Cegani (Ialomița)

In saloanele școlii din comuna noastră a avut loc în seara a doua

Din Burdușani (Jud. Ialomița)

A treia răză de Crăciun a avut loc la școala de băieți din această

Din Ploștina (Mehedinti)

Șătenii din această comună sunt amăriți și nemulțumiți din cauză că

De câteva ori s'a dat ordin de improprietărire, însă mereu s'a amânat

In ziua de 20 Decembrie s'a ținut conferința cercului cultural al

Apoi d-șoara Lenuta Popescu, inv. în com. Ergevița, a predat

VIATA DIN MUNTENIA

Din Bunești (Vâlcea)

Invățătorii cercului cultural „Stoenești” care își încalțase activitatea,

După ce s'a luat parte la bisericii, s'a ținut ședința intimă. D-l I. Alexandru inv. Oacova, a făcut expunerea

Șătenii au cerut ca cei în drept să ia măsuri ca fetele pe lângă

D-l N. Opreița a citit bucuți din broșura „Suspiniile Stejarului”

D-l N. Opreița a citit bucuți din broșura „Suspiniile Stejarului”

D-l N. Opreița a citit bucuți din broșura „Suspiniile Stejarului”

D-l N. Opreița a citit bucuți din broșura „Suspiniile Stejarului”

D-l N. Opreița a citit bucuți din broșura „Suspiniile Stejarului”

D-l N. Opreița a citit bucuți din broșura „Suspiniile Stejarului”

D-l N. Opreița a citit bucuți din broșura „Suspiniile Stejarului”

D-l N. Opreița a citit bucuți din broșura „Suspiniile Stejarului”

D-l N. Opreița a citit bucuți din broșura „Suspiniile Stejarului”

D-l N. Opreița a citit bucuți din broșura „Suspiniile Stejarului”

D-l N. Opreița a citit bucuți din broșura „Suspiniile Stejarului”

D-l N. Opreița a citit bucuți din broșura „Suspiniile Stejarului”

D-l N. Opreița a citit bucuți din broșura „Suspiniile Stejarului”

D-l N. Opreița a citit bucuți din broșura „Suspiniile Stejarului”

D-l N. Opreița a citit bucuți din broșura „Suspiniile Stejarului”

Știrile Săptămânii

Sprrijiniți această foare, numai așa veți dovedi, fiecare în parte, că înțelegți să alegeți ce-i bun

La începutul lunii viitoare se va întruni congresul național bisericesc,

S'are a venit în ajutorul înfăptuirii din Ardeal, P. S. S. Episcopul Nicolae al Clujului

În 1923 BANATUL a avut târg de mostre la Timișoara, în 1924 Transilvania a avut târg de mostre

În chipul acesta toate tinuturile alipite la țara mamă și-au arătat bogățiile și frumusețile pe cari le

În urma inundațiilor din țară, se urcă la suma de 250 milioane de lei.

În primăvara anului acesta vor începe lucrările pentru dublarea liniilor de cale ferată Buzău—Galați,

În orașul Odeșta mor zilnic câte 30—40 de persoane.

În orașul Odeșta mor zilnic câte 30—40 de persoane.

În orașul Odeșta mor zilnic câte 30—40 de persoane.

În orașul Odeșta mor zilnic câte 30—40 de persoane.

În orașul Odeșta mor zilnic câte 30—40 de persoane.

În orașul Odeșta mor zilnic câte 30—40 de persoane.

În orașul Odeșta mor zilnic câte 30—40 de persoane.

În orașul Odeșta mor zilnic câte 30—40 de persoane.

În orașul Odeșta mor zilnic câte 30—40 de persoane.

În orașul Odeșta mor zilnic câte 30—40 de persoane.

În orașul Odeșta mor zilnic câte 30—40 de persoane.

Frații IOANOVICI recomandați atotcilor lor de fotografiat...

REDACTIA noastră a observat că unii colaboratori ai noștri...

BÖSZÖRMÉNYI și ERDÉLYI conțor de dame și maniere...

VIATA DIN BASARABIA

— Redacție și la Chișinău —

Basarabia financiară

Moldova de peste Prut nu este îndejuns de cunoscută de frații noștri, nici de cercurile străine. Din o lucrare veche a unui fruntaș economist dispărut, de timpuriu, lucrare intitulată „Creditul în Basarabia” dăm aceste date interesante: Dacă cercetăm situația economică a Basarabiei până la alipire, observăm că această provincie era considerată ca una din regiunile cele mai productive; totuși din punct de vedere financiar ea nu s'a bucurat niciodată de un îndeajuns concurs.

Pentru a ne da seama de ajutorul ce l-a acordat vom cereța pe scurt, care era organizația de credit sub dominația rusă. La 1 Martie 1919 existau în Basarabia un număr total de 23 bănci, 556 cooperative de consum, 427 bănci de credit și păstrare, 628 Case de Credit mărunț și 25 Unii de credit și păstrare. Unii de consum și Case de Credit mărunț a Zeinstvelor și în sfârșit Banca de stat rusă, care ajută financiarmente, în special, cooperativele de credit mărunț și pe agricultori.

În afară de aceste instituții funcționau două bănci cu caracter ipotecar: Banca țărănească și Banca agrară de stat a nobolmilor: amândouă instituții aveau de scop a contribui la progresul agriculturii, cătă vreme însă Banca țărănească se ocupa în special cu împrumuturile la țărani pentru cumpărare de moșii dela proprietari. Banca nobilimii sprijinea marea proprietate, acordându-i împrumuturi pe termeni lungi dela 11 — 67 ani.

Cooperativele de credit mărunț, Unii de credit și păstrare acordau credite sătenilor până la 300 ruble pentru sanauța și animale, iar celelalte cooperative le furniza mașini și unelte în natură, al căror cost urma să fie amortizat în timp mai îndelungat.

După cum vedem, din cele expuse, diversele instituții de credit acordau o deosebită atenție creditului rural și mai ales creditului marii proprietăți, căci nu sunt rare cazurile, când tocmai instituțiile, cari fuseseră create spre a veni în ajutorul țărănimii nu vedeau cu ochii răi un ajutor dat marii proprietăți.

Cooperativele se mai ocupau și cu cumpărare pe cont propriu de materii prime și fabricate. Pe lângă instituțiile de credit menționate mai sus, se găseau în capitala de județ creditele reciproce, precum și trei bănci ale orașului Chișinău, Cetatea-Albă și Tighina. Instituțiile de credit apar în Basarabia în special, după revoluția din 1905 și după terminarea războiului din extremul orient. Ele acordau o deosebită sollicitudine creditului rural și comercial, lăsând aproape cu totul în părăsire creditul industrial. Aproape nici una din fabricile din Basarabia nu erau finanțate de către instituțiile de credit, afară de fabrica de zahăr din Zarojani (Holin), căreia i-se acordase împrumuturi de către Banca statului rus din Petrograd.

Total general al activului tuturor băncilor la începutul anului 1918 era de 574,000,000, iar pasivul de 559,000,000 lei sume destul de apreciable, având în vedere timpurile înainte de război, situaținea monetară avantajoasă precum și traiul puțin și posibilitatea de aprovizionare ce exista atunci în Basarabia. Dacă pe lângă aceasta mai adăugăm și faptul că aceste bănci se bucurau de o cifră destul de apreciable de depuneri, observăm că nu putea fi chestiunea de o lipsă absolută de capital. Dezvoltarea economică a Basarabiei a fost ținută pe loc nu din această cauză, ci din aceea a dezinteresării complete a guvernului rus pentru un progres mai accentuat al acestei provincii din punct de vedere comercial și industrial, precum și a lipsei de inițiativă locală și de educație economică.

Produsele industriale se puteau avea cu ușurință în imensul imperiu rus, iar activitatea comercială în Basarabia era dependentă de celelalte centre comerciale ca Odesa, Kiev, etc. E drept că după 1914 capitalul a început să devie mai rar, mai ales în raport cu necesitățile mereu crescânde ale Basarabiei pe de o parte, iar pe de altă parte pentru că unele instituții de credit cum este de exemplu cazul de creditele mutuale și plasarea capitalului în diverse afaceri cari nu se putea lichida cu ușurință.

Odată cu alipirea Basarabiei la România, băncile ruse nu mai putând fi alimentate de instituțiile de credit din Rusia, au fost nevoite să-și restrângă operațiunile, iar în celăl să se lichideze. Ca consecință situaținea financiară a acestei provincii în 1918 se prezenta în condiții extrem de defavorabile. Începând cu anul 1919, atunci când împrejurările sociale au permis și când o liniște relativă a început să se stabilească în Basarabia, diferitele instituții de credit românești, scursurile ale marilor bănci din București.

Banca Iașilor, Banca Moldovei, Banca Comercială, Banca Românească, Banca Viticolă ș. a.

VIATA DIN MOLDOVA

— Redacție și la Iași —

Din Iași

În ziua de 30 Decembrie, a avut loc în sala Teatrului Național din Iași, două mari serbări a Datinelor de Crăciun, organizate cu multă grijă de către Ateneul Popular Tălărași.

La matineu au luat parte în deosebi copiii, elevii și militarii, iar seara sala era neîncăpătoare pentru bunii creștini ce au ținut să fie de față la această românească manifestare, căci fiecare a rețrăit câteva clipe de frumoasă aducerii aminte ale timpurilor apuse, prin evocarea celor mai frumoase și mai mișcătoare obiceiuri trăite de înaintașii lor.

Serbaria s'a început cu „Bună seara la Moș Ajun”, după care ridicându-se cortina, ochii erau izbiți de un frumos decor, înfățișând un colț de sat, cu case mici și acoperite de zăpadă; la geamuri se lipiau mici luminițe ce atrăgeau pe dragălașii colindători, cari cântau cântece de colindă și stea.

În fund, perdut în noiri, ce în vis, se zărea Moș Crăciun, cu barba albă, citind din Scriptură „Năsterea lui Hristos”.

Și el, bătrânul, ascultând pe colindători, este mișcat atunci când poartă cuvintele: „Sfinte dăni strămoșești! În tot cuprinsul pământului românesc și pretutindunde este sufletul românesc, voi răsunătoare suflete, năsterea Pruncului Dumnezeu, Voi înfrățiți în cântecele și urările noastre duioase, sufletele unui neam înviorat! Voi leați înfrățiți dealungul vecurilor!”

Prin voi neprețuite dăni străbuni, sufletele noastre comunică cu sufletele strămoșilor.

Fericit românul care vă stie cinstii și pretui!

Năsterea cădea agale pe coprișul caselor, bătrânul Crăciun se perdeau din ce în ce iar în depărtare se mai auzeau încă cântările perdue ale micilor colindători.

A urmat apoi minunatul concert cântat de corul „Gavril Muzicescu”, a ateneului condus de maestrul Vasile Popovici.

O interpretare corectă și adevărată a Froilor a fost dată de către actorii Teatrului Național, în frunte cu d. C. Sava (Frod).

A urmat apoi dătinile vesele Carnea, Păpășica, Ursul, Gârlul — redată cât se poate de bine de elevii Orfănitului din Mitoculava Iași. Vasile a fost interpretat de d-l C. Dimitriu.

Înceierea serbării s'a făcut printr-un frumos plugarșor sub îndreptul de către d. Profir, artist al Teatrului Național.

În mijlocul scenei, stătea un plug cu patru boi, cu coarne poliole, înconjurat de fete și femei în mândru port românesc, iar în fund pe colțul fântănei era așezat balbului, care făcea să răsună teatru.

Întrega serbare a avut un succes desăvârșit și nu a fost unul măcar, care în seara aceea să nu fi vărsat o lacrimă la vederea și ascultarea acestor duioase și scumpe dăni creștinești și românești.

Sperăm că pilda, Ateneului din Tălărași va fi imitată și în alte părți. Numai așa vor răsună, curând sau mai târziu, peste tot în țara noastră românescă, adevăratele noastre dăni.

Horea Cogălniceanu stud.

Din Bârlad

Biblioteca populară „Avântul cultural” împreună cu asociația studenților tuteveni „Alex. Vlahuță” și „Academia Bârlădeană” au dat a treia zi de Crăciun o frumoasă și frumoasă culturală, la școala primară de băieți Nr. 2.

A conferențiat d. I. Gr. Oprășanu avocat și publicist din București despre „Spre solidarișmul școlii”. Dintre membrii „Academiei Bârlădene” — numai vre-o patru — cam puțin de altfel, cari au luat parte la desfășurare și citit din lucrările lor, au fost doi: G. Tutoveanu, V. Dinulescu, N. Bogescu și Mircea Pavelescu. Au mai fost în afară de acestea două coruri religioase cântate de elevii școlii „Codreanu” sub conducerea d-lui I. Balmus cum și puțin muzică instrumentală.

Gh. N.

Din Prohuda (Vrancea)

În ziua de Anul nou a avut loc târnoșirea bisericii din satul nostru și luat parte un mare număr de săteni și sâtențe, și din comuna vecine.

Serviciul religios de redeschidere acestei biserici s'a făcut de către ș. sa iconomul N. Mihail în unire c. Pr. N. Bizon și personalul bisericii Prohuda, iar răspunsurile liturgice au fost date de corul școlar. Ș. sa iconomul N. Mihail a ținut o predică despre însemnătatea acestor zile, aducând laude enoriașilor pentru râvnă și dragostea cu care, — ei o mână de oameni, — au dat fără preget sprijin și ajutorul material pentru renovarea sfântului locas.

A vorbit apoi d. judecător aj. Aurel Marinescu despre noul calendar. Până în prezent locuitorii din aici au fost dușmani nelăpăcați ai noului calendar, însă sunt încredințați că vorbele d-lui judecător Marinescu au avut deplin răsunet și în curând prahudenii se vor îndrepta pe calea cea adevărată.

A urmat apoi o masă comună unde s'au adus de asemenea laude și mulțumiri harnicilor săteni.

S. Hârnea.

Tiparul Tipografiei „Viața”, Cluj, Strada Regina Maria 36.

Din Năruja (Vrancea)

Secția Năruja a „Ligi Culturale”, a dat în seara de 3 Ianuarie a. c. o frumoasă serbare cu teatru și danș în localul școlii primare din satul Pocuța.

Nu trebuie trecut cu vederea că această este singura serbare dată în Vrancea în preajma sărbătorilor de Iarnă din acest an. De aceea au luat parte pe lângă săteni nărujeni, și în însemnat număr de frunțași din celelalte sate ale Vrancei printre care: studenți, preoți, învâțători etc.

Seara, după cuvântul de deschidere ținut de președintele secțiunii ș. sa iconomul N. Mhail, a început desfășurarea programului artistic.

S'a jucat piesa „Dacia” de către elevii școlii, bine pregătiți de d. Inv. dringite I. Raiteanu.

Apoi „Barba Lăutaru” jucat foarte bine de către d. avocat Mihail Nădejde.

Dl. S. Hârnea a jucat „Herșcu Borcegii” de V. Alecsandri iar la urma s'a reprezentat piesa „Arviute și Peșea”, în roluri cu dl. avocat M. Nădejde și Ap. Bărbulescu.

Într-un timp s'au recitat versuri de către d. rege Vișnița Nădejde, Maria Panțuș, elevul C. Raiteanu și copiii Georgea S. Hârnea și Lămică Șerban-Chiorea, aceștia în vârstă numai de 5 ani, cari au spus bine două poezioare; s'a cântat de corul sub conducerea d-lui M. Nădejde mai multe bucăți populare, bine reușite.

A urmat apoi seria cuvântărilor vorbind: d. student Dragomir Danțiu despre însemnătatea și rolul serbarii culturale c. m și a secției licei înființată aici, — apoi d-l N. Jechin despre frumoasele cooperății la sat D I j. d. A. Mirhescu vice-președinte al secției și a arătat mulțumirea și suferiența pentru dragostea vrâncșilor de a lua parte în rumărș de mare la această manifestare culturală, mulțumind apoi tuturor celor ce au dat sprijin activ în reușita serbării.

La urmă d l Inv. Răileanu a adus la cunoștința publicului că la 24 Ianuarie fiind sărbătoare națională, secția ligei va mai da un festival artistic.

Programul artistic fiind terminat, a urmat danșuri naționale cu muzică vrâncșească.

Buful bogat sub conducerea d. nei Zeza N. Nădejde.

N. J. H.

Uzinele Electrice ale Orașului Cluj.

128/1926.

AVIZ.

Direcținea uzinelor electrice ale orașului informează pe această cale onor. publicul clujan că întreprinderile de curent petrecute în zilele de 12—13 și 14, sunt datorate unei stări anormale și de forță majoră și anume:

În zilele sus indicate a căzut la munte o zăpadă a cărei înălțime atins cea 40—50 centimetri.

Din cauza amănunții acestei zăpăci care a căzut și peste râul Someș, s'a format în apă bulgar, de zăpadă ceiace temerăm asiazii chiar și în Cluj.

Acești bulgari s'au întrepris la grebiile dela gura canalului d. admisiune cari au o disanță între lamele de 3 centim. Și deși din ziua de 12 cu-ent orele 7 dimineața, 12 oameni au lucrat în permanență pentru a putea înalțura dela grebie acea zăpadă și a lăsa liberă trecerea apei în canal, totuși nu s'a putut decât cu foarte mari greutate și numai prin oprirea definitivă a funcționării turbinelor cu apă.

Din lipsă de mașini de rezervă remăntând în funcțiune numai mașinile cu aburi și motoarele Diesell, energia produsă a fost insuficientă a sustinere nevoile populației și deoi am fost nevoiți a întrerupe curentul peste programul ce l'am stabilit și publicat cu data de 19 Decembrie 1925.

Cu data de ieri 14 orele 2 după masă s'a revenit la starea normală și s'a distribuit curentul în tot orașul aplicându-se programul de întrerupere numai dela orele 8 seară și numai pe durata de 15—20 minute.

Acest program îl mai publicăm încă odată spre știrea populației pe care o rugăm a fi cât se poate de înțelegătoare, făcând cât mai mari restricțiuni pe perioade de iarnă și mai cu deosebire a fi cât mai obiectivă în atribuirea cauzelor.

As gămăm pentru totdeauna onor. publici ca Direcținea uzinelor, știe să și facă pierect datoria și din parte ne ar fi cea mai mare cîimă de a ne juca cu distribuținea curentului electric, întrucat seamă că această energie este strict necesară tuturor atât pentru bogat cât și pentru sărac, fără deosebire de culoare politică, naționaliitate, religie etc. etc.

Această stare de lucruri se petrece de 3 ani și credem că onor. consumații cunoaște adevărata cauză care nu este alta decât lipsa de mașini de rezervă și care necesită cât mai urgent amplificarea uzinelor.

Orice alte critici, comentarii și învinuiri neobiective le considerăm tendențioase, deci aule și neavuate.

Cluj, la 15 Ianuarie 1926.

Directorul Uzinelor: Inginer ROATĂ.

S. Hârnea.

Tiparul Tipografiei „Viața”, Cluj, Strada Regina Maria 36.

Legenda înființării comunei Romani

Pe drumul ce vine din valea Streiliei la Petroșani, Bumbăști, Tg.-Jiu, Cărbonești, Hurez către R-Văleea, Carlea-de-Argeș, venea, în amurgul unei serii de toamnă, un călăreț bine legat, cu mustața ca pata corbului ce părea că tăia în piatră pe șea, trist, gândindu-se la necunoscutul ce l-ise așteptat în față. Bucuros că mai poate revede a clipă pământul țării sale a cărei iubire caldă și adăncă îi schimbase soarta aruncându-l între zidurile reci ale Visegrădului. Ca vântul îi fluturase înaintea ochilor luptele cu Hamza-Pașa, cu Mahomed și dorința nebună de a pune mâna pe cetatea Chillei de pe malul Dunării.

Calul necheză ușor, capul îi tremura și este istovit de oboseală, puțurile lui nu mai pot ajuta visurile călărețului care ar voi să fie dus ca vântul acolo, unde îl mână gândul.

Dar iată un călăreț cu un cal frumos ca o minune.

Printr-un bună seara cunoștința se face, vechiul călăreț privește înfrigorat calul celui nou sosit, mult mai voinic și mai frumos decât al lui și vede în el mijlocul sigur de a-și îndeplini visul cel frământat.

Fără mult înconjur întrebă pe călăreț ce cere pe cal. Acesta spune că nu-l are de vânzare fiindcă mai are un frate numit Petru și calul este moștenire dela tatăl lor mort de curând.

Roman, fiindcă așa se numea cel ce vorbea cu călărețul, fu rugat să chemo imediat pe fratele său.

Sosi și Petru: călărețul le spuse raspicat: — Eu sunt Vlad Tepeș și voese să cumpăr calul acesta!”

Când un afat ei cu cine se tocăsese îndată nu dat calul fără să mai lungăsească vorba.

Vlad Tepeș a răsplătit domoște pe cei doi frați.

A dat lui Petru toată partea de mazăzi a comunei Peman și lui Roman partea de meza-noapte cu pământ și munți ce vin deasupra lui cu act și peete domoșească și cu călărețul ca să le fie lor și la toți urmașii lor de vecei, să nu aibă voce să-l înstrăineze.

Roman a înstrăinat parte din moșia sa. Călugării dela schitul Hurezul, ce se mai numește și al „Ioanei” au adus cazul la cunoștința stăpânirii. Stăpânirea a luat asupra sa partea înstrăinată pe care Constantin Brâncoveanu a zidit înapoi târziu înmăstirea Hurezului.

I. D. Simionescu

SĂ RĂDEM

Cei place mai mult

Pe această tot mai dușe țigăniul căme cămăște, dar în armată i slud de tot mai ales cu gradatii. Trai ca măța cu cămele! Țigane incolo, țigane pe dincolo, de ti vine uncoiri, cât în el de răbdător, s'apuce câmpii.

Câte odată o face lată de să te prăpădești de răs.

Așa se zice că un ofițer a întrebă de un țigan, dupăce văzuse că nu știe nici cât e negru sub unghie.

— Mai baragladino!.. Cei place tie mai mult în armată?

— Hapoi să trăiți don Licăntent ce să-mi placă mai mult?.. Masa și pe loc repoz!

Cum vine treaba asta?

Doi țigani mergea odată pe o bahnă și vad niște broaște. Unul din ei zice celuilalt:

— Mai, cât să-ți dau să înghiți un broșoi de asta?

— Dă măi, zice celălalt, după că e de amărât și calic și prăpadit, dacă măi da 10 franci, înghit care broașcă vrei.

Unul înghite broașca, celălalt dă 10 franci, iar celui care a dat 10 franci, începe să-i pară rău și zice:

— Mai, știi ceva?

— Ce? — zice celălalt.

— Înghit și eu o broașcă.

Da cât să-ți dau?

— Tot 10 franci.

Și înghite și celălalt o broașcă, și la înapoi cei 10 franci ce-i dăduse după că se vede treaba, a înghit înfrăc câte o broașcă pe degeaba, cum înghit țărani pe la alegerile de primar și deputați.

D. Niescu Palanca

Cărți și reviste primite:

Ludendorff de general Buat, traducere de maior M. Vorvoreanu și adm. căpitan D. C. Zavalide. Prețul pentru bibliotecă 100 Lei, București.

Țară Voevoilor, revistă literară. Anul I. No. 12 și 13. Lib.ăria Hăștegan, Făgăraș (Ardeal).

Datina, revistă literară, anul 3 No. 9 și 10. str. Decemb. 526. Turnu-Severin.

Sentinele Române, gazetă ilustrată, No. 27—31, Vatra-Dornii (Bucovina).

Salomul literar, director Al. T. Stametiad, str. Ioan Calvin 4, Arad Anul I, No. 8.

Zorile Luminei, loase pentru popor, anul 1, No. 5 și 6. Căminul cultural, comuna Tomești, jud. Iași.

Biserica, școala și căminul, revistă a căminului cultural central „N. Iorga”, Bălți.

Graul nostru, revistă literară, anul 1. No. 12, str. Rovine 3, Bârlad.

Tara-de-jos, revistă culturală anul 2. No. 11 și 12, str. Oltarului 18, București.

Craivnicul, revistă, anul 1, No. 1, str. Craiovița 12, Craiova.

Societatea pe acțiuni „Cultura Poporului”

Vedem că avem presă puternică și nu-i a sufletului cari românesc dem că avem întreprinderi mari financiare și economice și sunt de neputință; vedem că industria și comerțul sunt lagure de miere pentru toți stră — și totuși majoritatea românilor se îndălcănește cu nationalism sentiment în loc să treacă la munca asiduă și rădăcină.

Trăim în creșea faptelor. La fînășă străina, să opinem a moa la capitalări străine, ale noastre românești; la întreprinderi de tot soiul, menea; la presa de înlocuire, presa de idee și la cultura străina cultura noastră proprie intențiat prin școli, instituții științifice, și altele.

„Cultura Poporului” a pus la înființarea unei societăți pe acțiuni, aceluș nume. Societatea ca înghelă un institut de arte grafice la Cluj, cu capital de 3 milioane cu drept de emisiune până la 10 milioane de lei. În totul acesta va edita Bibliotecă etine și bane pentru ridicarea culturală satelor. Se vor tipări Biblia, cărți religioase creștine, cărți de agricultură, tot ce privește șolul, cărți de igienă, folclor, poezii, monografii, cărți pe popularizarea științei, cărți cu îndemnul la meșteșug, la meșteșug, la societate cooperative, ș. a.

O acțiune costă 200 de lei. Acei cari pricep binefacerea unei asocieri stătuții suinț rugăți să contribuie cu obolul puțin cel al. — căci pătrunț picătură, se face marea.

Acem nădejde în omenia de bine și de fapte, căci tot se mai găsește această țară.

Decamdată primum înscrierile iar când vom publica statulele societății pe acțiuni „Cultura Poporului”, fiecare va trebui să verse câte o înscriere, mele subscritorii se va publica în fiecare număr.

Table with 3 columns: Suma din urma, Acțiuni, Lei. Values: 140,000, 400, 200, Total 140,000.

Preot Dan Ionescu, Iolomița 1 acțiune 400 George Filipescu rev. Cont. R.-Sărat 2 acțiuni 200 Total 140,000

Advertisement for 'S'a deschis Noua farmacie românească' by Dr. Dimitrie A. Olariu, Cluj, Strada Regina Maria No. 9. Includes text 'Se fac analize medicale'.

Advertisement for 'Coafor de dame' by IULIU MUȘA, Cluj, Str. Memorandumului 10.

Advertisement for 'Restaurantul și Bufetul CENTRAL' with text 'complect restaurat s'a deschis din nou și a la dispoziție onorabilului public'.

Advertisement for 'S'a deschis PANTOFARIA Studentilor Crestini' by Petre Gherasim, Cluj, Str. N. IORGA 3.

Advertisement for 'FABRICA DE ARTICOLE ARGINTATE' with an image of a silver piece.

Advertisement for 'Perii' by IULIU MULLER, Cluj, Str. Nic. IORGA 14.

Advertisement for '„TACĂMUL”' with text 's'a mutat în str. N. Iorga 11-a'.

Advertisement for '„SIMPLON” RESTAURANT NOU' at Cluj, Str. Iuliu Maniu No. 8.

Advertisement for 'Baia Elisabeta' with text 'Băi de abur de cadă, Auș, etc. Cluj, Str. Călugărișelor (pe Someș)'.

Advertisement for 'Produsele fabricii de bere CZELL din CLUJ-MANAȘTUR' with text 'berea albă Ursus, berea albă specială Ursus-Extra, berea neagră din malț dublu Hercules'.

Advertisement for 'Engros!' with text 'En detail!'.

Advertisement for 'MARE DEPOZIT CU MĂRFURI DELA FABRICELE DIN ȚARA ȘI STRĂINĂTATE' with text 'Noutăți de primăvară a sosit:'.

Advertisement for 'SUCESORII SCHERER CAROL ȘI FIUL Gromen & Herbert'.

Advertisement for 'SUCURSALA CLUJ A FABRICEI DE POSTAV DIN SIBIU Cluj, Calea Regele Ferdinand 13'.